Посварилася річка з пагорбами, поміж яких текла, й вирішила втекти подалі від них — знайшла собі нове річище, але один її рукав усе-таки залишився в долині.

— Тепер ти вже не річка, а полонянка! — Пагорби переможно заусміхалися, а та засумувала і стала з кожним днем міліти. З часом вона перетворилася у поросле очеретом болітце. Риби, не витримавши наступу цілої армії жаб, мусили втікати, де глибше. Пагорби раділи:

— Ну що, догралася? Не маєш тепер ні риб, ні квітів, нічого не маєш.

Болітце сором'язливо схилило голову, а жаби дружно закумкали. Яких лише тут не було: й великі, й малі, й сині, й зелені!

— Гарненькі в мене діточки! — частенько хвалилася ропуха. Але одного разу, помітивши маленьку жабку, вона обурливо вигукнула:— Ти хто така? Звідкіля тут? — Голос маленької жабки був дзвінкий, очі швидкі. Правда, ще метлявся у боки хвостик, але то не страшно, з часом відпаде. Проте якого кольору була ця жабка?! Досі ще жодна жаба не народжувалася білою. Звідкіля ж ця тут взялася? Чия вона?

Стала ропуха розпитувати, хто ж батьки Білої жабки? Надаремно. Малу білявку ніхто не хотів назвати своєю донькою. Зневажена всіма через свій незвичайний колір, Біла жабка на свій страх і ризик пустилася в мандри. Незабаром вона забула і про сон, і про пісню. Аж ось одного сонячного ранку їй здалося, що поруч хтось сумно зітхає. Вона здивовано роззирнулася навкруги. Ніде нікого. Тоді прислухалася уважніше. Диво дивнеє! Це ж болітце так важко зітхає. Почала вона в нього пильно вдивлятися. З дна, з намулу зринали бульбашки й тихим голоском прохали Сонце, аби висушило болото, перетворило в хмару, в ніщо.

— Я бридке, всіма забуте, не маю ні риби, ні квітів. Для чого ж мені далі жити на світі?

Білий жабці здалося, що болітце повторює її власні нарікання. Вона ж бо також негарна і всіма знехтувана. Втім, радіє вона і сонцю, і вітру, зачаровує її і політ метелика, й шурхіт очерету.

Біла жабка задумалася: якщо не стане болітця — то вмруть жаби й очерет, відлетять метелики й бабки. Як же вона раніше про це не подумала? Метелики... А хіба якийсь з них не міг би перетворитися на болотяну квітку? Біла жабка стала вмовляти пістрявих красунчиків, але жоден з них не хотів бути болотяною квіткою.

Біла жабка зітхнула й попросила допомоги в зірок. Однак найяскравіша з них суворо відказала:

— Не говори дурниць, Біла жабо! Де це чувано, щоб зірка перетворилася на болотяну квітку? Знайди якогось іншого дурника!

Тоді Біла жабка, не тямлячи себе від горя, звернулася зі своїм проханням до Сонця, яке щойно показалося край неба:

— Господарю, перед тим, як станеш золотою ружею, затримайся трошки біля нас і побудь білою квіткою!

Сонце зацікавлено поглянуло на маленьку прохачку й усміхнулося:

— На жаль, не можу. Поспішаю дуже. Та й нема в цьому потреби! — Господар неба золотими пальцями торкнувся Білої жабки.— Хіба не відчуваєш, що ти вже квітка? Болотяна квітка. Біле латаття!

Біла жабка насправді відчула, як від дотику золотих пальців щось у ній змінюється. Всі жаби навкіл, зчудувавшись, попірнали на дно болота й позаривалися в мул.

Ніхто не знає, скільки часу вони там сиділи. Коли знову випливли, Білої жабки ніде не було видно, а на тому місці, де вони бачили її востаннє, виблискувала під сонцем надзвичайно гарна біла квітка.

Було це тоді, як тільки ще створювався світ, але болото й латаття нерозлучні й досі.